

Zatloukat, nebo žehlit?

Vnímání nevěry se rozvolňuje. „Záleží na dohodě mezi partnery, co je a co není podvádění,“ říká evoluční sexuoložka **KATEŘINA KLAPILOVÁ**. Jak se s nevěrou vyrovnat? A jak ji vnímají třeba pornoherčky?

Je pro člověka monogamie přirozená?

Vzhledem k tomu, že většina lidí na světě žije v partnerském svazku s jedním člověkem, zdá se, že máme genetické predispozice spíše k monogamii. Vždyť si to vezměte: domů si nakvartýrujete úplně cizího člověka a vytvoříte si k němu strašlivě silný vztah, který vás velmi trápí. Někdy i potěší, ale trápí, když se hroučí. To přece muselo být z nějakého důvodu evolučně výhodné, jinak by se emoce jako partnerská láska nebo žárlivost neudržely.

Přesto bych řekl, že u lidského druhu jisté tendence k polygamii jsou.

Spíše ne. Musíte pochopit, jak fungujeme. Zamilovanost je do velké míry chemická záležitost. Ta trvá zpravidla dva až čtyři roky, což je podle evoluční psychologie dostatečně dlouhá doba pro výchovu dítěte k určité samostatnosti. Pak zamilování opadne a tělo nevyplavuje tolik podpůrných látek. To se může projevat sexuálními fantaziemi s někým cizím a je jenom otázka, jak daleko to necháte zajít. I naše těla jsou tím pádem nastavena na monogamii, alespoň po nějaký čas. Vedle sexuální přitažlivosti si pak ovšem musíte najít ještě další důvody, proč svého partnera stále milovat. Většinu lidí se to daří.

Nevěrní tedy býváme, protože už nejsme „zfetovaní“ láskou?

Taky. Pro nevěru jsou však tisíce důvodů. Někdo je z podstaty nastaven jako promiskuitnější a potřebuje jistou sexuální pestrost. Nejčastěji podvádějí lidé, kteří jsou ve svém vztahu nespokojeni. Nebo vidí, že někomu jinému nevěra prochází. Pak se samozřejmě podvádí pod vlivem alkoholu, drog nebo konkrétního momentu. K tomu jsou náchylnější muži, protože mají vyšší testosteron a další hormony, které ovlivňují rozhodovací schopnosti. Jenže biologické nastavení přece není žádný argument pro to, abychom se podváděli.

Evoluce nás všechny vybavila stejně unikátní schopností nahlédu nad svým jednáním a pocity.

Liší se chování nevěrných žen a mužů?

Záleží na tom, jak si nevěru definujete. Tím, jak dnes přibývá typů partnerských

▲ XXX xxx.

svazků, se posouvají i hranice toho, co už nevěra je a co ne. Jestli do toho započítávat flirtování, polibek, orální sex nebo až sex

Mgr. Kateřina Klapilová, Ph.D. (35)

Vedoucí výzkumné laboratoře Evoluční sexuologie a psychopatologie v Národním ústavu duševního zdraví, která zároveň vyučuje na Fakultě humanitních studií UK. Lidskou sexualitu zkoumá přes deset let a zabývá se například měřením ženské (i mužské) sexuální reakce na videomateriály, erotické texty i řízenou imaginaci, výzkumem sexuálních fantasií, poruch sexuální preference (deviantní sexuality), sexualitou osob s psychiatrickým onemocněním nebo výzkumem vlivu antikoncepce na ženskou sexualitu.

sám. V tom se lidé mění. Stírá se ta jasně definovaná hranice nevěry, což se dnes mnohem více projevuje u žen, u kterých byla dřív laťka nastavena poměrně striktně. Dnes je ale přístup k nevěře velmi rozvolněný. Když se bavíte s pornoherčkou, která má doma partnera, sex na pracovišti jako nevěru zkrátka nevnímá. Nevěra je konsenzus mezi partnery a záleží na dohodě, co podvádění je a co ne. My tomu říkáme hranice exkluzivity partnerství a ta je pro každého jiná. Existují vztahy, ze kterých už veškerý sexuální náboj buď vyprchal, anebo tam ani nikdy nebyl. V těchto případech se nevěra chápe úplně jinak. Když se v takovém vztahu jeden z partnerů s někým vyspí, tak neporuší to, co je v tom vztahu důležité. Ale nedej bože, kdyby s někým jiným jel třeba na vodu.

Je pravda, že jsou na sebe ženy v posuzování nevěry přísnější?

Ženy samy sebe obecně vnímají jako nevěrné při méně závažných aktivitách. Na druhou stranu ale žijeme v kultuře, ve které je normální najít si přes aplikaci sex na jednu noc anebo mít na sex kamaráda. Tím se proměňuje vnímání toho, co je vlastně partnerství. Můžete mít kamarádku na sex, a pokud ji „podvedete“, tak to nevnímáte jako nevěru, protože jste se vlastně k ničemu nezavázal. Neproměňuje se pouze nevěra jako taková, ale proměňují se vztahy a míry závazku, který přijímáme. Ve chvíli, kdy se tentýž člověk objeví ve vztahu, který bere vážně, promění se i jeho vnímání nevěry.

Co když už k nevěře dojde? Zatloukat, zatloukat, zatloukat?

Existují různé strategie. Někdo na to svého partnera třeba dlouhodobě připravuje a přesvědčuje ho, že vztah mezi třemi lidmi by byl lepší. Dalším typem jsou zatloukači, ten je dost častý, a pak jsou „žehličí“. Ti se k nevěře přiznají, žehlí a dost často to ten vztah i posílí, protože si navzájem uvědomí, že by o sebe mohli přijít. Jiní lidé zase nechtějí nic vědět. Takových je spousta. Všechny tyto strategie mohou fungovat, záleží na lidech a typu vztahů.

Michael Tutoky ■